



Erasmus+



*Legendary journey*  
*- continuous story –*

**Erasmus+ K219 project:  
„ICU – a toolbox for optimal teaching”**

**Osnovna škola Glina, Glina, Croatia**

**January, 2017.**

Ova publikacija odražava isključivo stajalište autora publikacije i Komisija se ne može smatrati odgovornom prilikom uporabe informacija koje se u njoj nalaze.

This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

## **Poglavlje prvo – Chapter one**

*Jednog jesenskoga dana maleni dječak išao je iz škole. Škola se nalazila pokraj brze rijeke. Nedaleko od seoske škole prema sjeveru bilo je veliko brdo. Na tom brdu bio je stari, kameni dvorac, a oko njega začarana šuma. Svakoga dana iz školskog dvorišta dječak je promatrao njemu nepoznati dvorac. Iz godine u godinu dvorac je sve više propadao. Dječak je izrastao u vrlo mudrog, marljivog i snažnog mladića. Kao maleni dječak čuo je od starijih ljudi da se u tom dvorcu nekada davno nešto dogodilo. Raspitivao se o prošlosti dvorca i cijeloga kraja. Dok se jednog dana vraćao kući prolazio je pokraj svoje nekad lijepe škole. Škola je počela sličiti dvorcu na brijegu. Od tuge se ražalostio. Sjetio se svojih prijatelja iz đачkih dana. Sjetio se igara u školskom dvorištu. Sjetio se ljudi u susjedstvu i njihovog teškog rada na selu. Sunce je zašlo za brdo. Rijeka je postajala sve glasnija. Krošnje iz obližnje šume postale su tajanstvene. Čule su se noćne ptice. Na putu koji je krivudao između divlje rijeke i mračne šume susreo je starca u kožnom kaputu. „Ivo, jednoga dana tvoje djelo poštivat će cijeli svijet.“ Mladić je ostao zbunjen. Riječi starca bile su glasnije od šuma rijeke. Uzbuđenje u njegovu srcu bilo je tajanstvenije od mračne šume. S velikom znatiželjom krenuo je dalje.*

*One autumn day a little boy was going home from school. The school was located near the fast river. Not far from the village, on the north of the school, was the great mountain. On the hill there was an old, stone castle, with enchanted forest around it. Every day, from the schoolyard, the boy looked at the strange castle. Year after year, the castle became more and more ruined. The boy has grown into a very wise, hardworking and strong young man. When he was a little boy the old people told that a long time ago something happened in that castle. He wondered about the history of the castle and the whole region. One day, while he was returning home, he walked by his beautiful school. The school began to look like a castle on the hill. He was so sad that he started to grieve. He remembered his friends from the school days. He remembered the games they played in the schoolyard. He thought of the people in the neighborhood and their hard work in the countryside. The sun went down the hill. The river became louder. The canopy of the nearby forest became mysterious. One could hear the night birds. On the road which meandered between wild river and dark forests he met an old man in a leather coat. "Ivo, one day your work will be respected in the whole world." The young man was confused. The words of an old man were louder than the noise of the river. The excitement in his heart was more mysterious than the dark forest. With great curiosity he went on.*



## **Poglavlje drugo – Chapter two**

*Erutus Ivo südamas ei raugenud. Mida rohkem ta vana mehe sõnadele mõtles, seda kehvemini ta ennast tundis. Lõpuks istus ta jõe äärde maha, et pisut hinge tõmmata. Ta vaatas kaua aega kohisevat jõge ja meenutas oma tehtud töid. Ikkagi ei saanud ta aru, mida vana mees talle öelda tahtis. Korraga aga tundus Ivo nagu oleks ta jõe veel näinud tolle kummalise lossi peegelpilti lapsepõlvest. Samal hetkel muutus metsa kohin valjemaks ja öölindude hääl väga hirmutavaks. Ivo tundis, et ta peab sellest kohast kaugemale saama. Tema sees võitles hirm, segadus, uudishimu ja lapsepõlve mälestused. Vana mehe sõnad vasardasid peas. Ivo tõusis ja hakkas pimeduses edasi liikuma. Ta oli nii segaduses, et ei saanud enam aru, kuhu poole minema peab. Ainus mõte oli, et ruttu siit minema saada.*

*Korraga tundis ta vastupandamatut soovi siseneda sellesse kummalisse vanasse lossi, mis seisis üksiku ja mahajäetuna keset kummituslikku metsa. Ta avas suure ja roostes ukse, mis krigises valjult. Lossi sisenedes tundis ta tugevat kopituse haisu. Ivo leidis ennast hämarast saalist, mida valgustasid vaid laes olevast august läbitungivad päikesekiired. Igal pool olid keskaegsed rõivad ja mööbel. Seintel rippusid ämblikuvõrkudega kaetud maalid. Ta tundis nagu oleks ta ajas tagasi rännanud.*

*The excitement in Ivo's heart didn't calm. The more he thought about the old man's words, the worse he felt. Then he sat by the river, to take a breath. He looked at the river long time and was thinking about the work he had done. Still he didn't understand what the old man wanted to say. Suddenly Ivo felt as if he had seen reflection of the strange castle from childhood. The same time the forest sougled louder and the voice of birds sounded scary. Ivo felt that he had to get away from that place. Inside him fear, confusion, curiosity and childhood memories were mixed. The word of the old man hammered in his head. Ivo stood up and started to move. He was so confused that he didn't know which direction he is heading. The only thought was to get away.*

*Suddenly he felt strong urge to go to that strange old castle which stood lonely and abandoned in the middle of the haunted forest. He opened big rusty door which made a loud screech. When he entered, he smelled mustiness. Ivo found himself from a dark hall, the only light came from a hole in the ceiling. He could see clothes and furniture from the middle ages. On the walls he saw big paintings, covered with cobwebs. He felt as if he had travelled back in time.*





### **Poglavlje treće – Chapter three**

*Una vegada dins de la casa, Ivo va trobar un quadre de la seva avia. Es va espantar molt i va marxar corrents. El dia següent va tornar a la casa amb un amic de la infantesa, l'Aitor. A l'escola el coneixien com "el valent". Quan l'Aitor va obrir la porta tot semblava normal. Així que es va envalentir i va entrar al castell i van veure la seva distribució. L'Ivo no estava gaire segur de entrar al castell, però va seguir al seu amic. El castell tenia quatre pisos: a la planta baixa hi havia la cuina, el menjador i un lavabo; al primer pis hi havia dues habitacions, un despatx i un lavabo; al segon pis hi havia sis habitacions més petites que les del primer pis i un bany. Al tercer pis no sabem que hi ha perquè mai ningú ha pujat. Mentre visitaven el castell es van adonar que tot era molt vell i la major part de les coses estaven trencades. De repent, Ivo va veure un llibre estrany. Era molt gran i gruixut. Les tapes del llibre eren fosques i estaven plenes de pols. El títol del llibre era "La llegenda del castell encantat". Ivo and Aitor van buscar una cadira per seure i van obrir el llibre.*

*Once inside the house, Ivo saw a picture of his granny. He felt scared and went away. The next day he went back to the house with a school friend, Aitor. In school he was known as the "Brave". When Aitor opened the house door everything seems to be ok. So, his courage grew and he went inside the house. Ivo was not very sure of going in, but he followed his friend. They visited the castle. The castle has four floors. On the first floor there was a kitchen, a dining room and a small toilet. On the second floor there were two rooms, a study and another toilet. On the third floor there were six small rooms and a bathroom. On the last floor no one knew what's inside because no one had been there before.*

*While they were visiting the castle they realized that everything was very old and most of the things were broken. Suddenly, Ivo saw a strange book. It was very big and thick. The book covers were dark and dusty. The title of the book was "The Legend Of The Haunted Castle". Ivo and Aitor looked for a chair to sit on and then they opened the book.*





## Poglavlje četvrto – Chapter four

*De åpnet boka forsiktig. Arkene var sprø og tørre. De begynte å lese. Det var en fortelling om de tidlige år i slottets historie og alt som hadde skjedd der. Det som fanget interessen deres mest, var en fortelling om en trollmann som ble sperret inne i det øverste slottstårnet etter at han hadde prøvd å utslette alle som bodde i landsbyen og på slottet. Iwo og Aitor kikket ut av det støvete lille vinduet og opp mot tårnet. Var det ikke noe som bevegde seg innenfor vinduet der oppe? De så på hverandre. Alt de kunne høre var fuglesangen utenfor vinduet. Iwo tok opp boken de hadde lest i. Noe falt ut av den. Det var et brev skrevet med skjelvende håndskrift. Aitor leste høyt for Iwo der de satt på stolene ved siden av hverandre: «Jeg er så redd. Alle i familien min og alle vennene mine er bare forsvunnet, den ene dagen var de der, den andre ikke. Det er bare meg igjen i hele den store borgen. Det hviler en forbannelse over stedet. Fuglene synger ikke lenger. Hvor er familien min? Har trollmannen skadet dem? Kommer han etter meg nå? Hjelp meg, en eller annen!»»*

*Iwo og Aitor stoppet brått opp å lese. Fuglesangen hadde stanset, og det var fullstendig stille. De følte en kulde de aldri hadde følt før. Så falt en stor og sort skygge over dem.*

*They opened the book carefully. The sheets were crispy and dry. They started to read. It was a story about the earlier years in the history of the castle and all that had happened then. The part of the story that caught their interest most, was the tale of a wizard who was held prisoner in the upper tower of the castle after he had tried to erase all the citizens in the village and in the castle. Iwo and Aitor looked out of the dusty little window and up to the tower. Didn't something move behind the window? They looked at each other. All they could hear was the birds singing outside the window. Iwo lifted up the book they had read. Something fell out from it. It was a letter, written in a shaking handwriting. Aitor read out loudly to Iwo where they sat on their chairs beside each other. "I am so afraid. Everybody in my family and all my friends have just disappeared from one day to the next. Only I am left in the big castle. There is a spell that is cast over the place. The birds don't sing anymore. Where is my family? Has the wizard hurt them? Will he come after me now? Someone, please help me!"*

*Iwo and Aitor suddenly stopped reading. They couldn't hear the birds` singing anymore, it was completely silent. They felt a coldness they had never felt before. Then a big dark shadow fell over them.*



## **Poglavlje peto – Chapter five**

*Ivo ja Aitor katsoivat ylös. He näkivät noidan, joka oli kummallisen muotoinen. Noita taikoi heidät jähmettyneiksi, jotta he eivät pääsisi karkuun. Ivoa ja Aitoria pelotti. Noita vei pojat linnan neljännen kerroksen torniin vangiksi. Siellä ystävykset katselivat ympärilleen ja huomasivat luita maassa. Nurkasta kuului outoa rapinaa ja kun Ivo ja Aitor katsoivat tarkkaan, he huomasivat nurkassa vanhan miehen. Kun vanha mies ymmärsi poikienkin olevan vankeja, kertoi hän heille olevansa kirjeen kirjoittaja. Luut olivat hänen kadonneiden ystäviensä ja perheen jäsentensä jäännökset. Mies pyysi Ivoa ja Aitoria pelastamaan hänet.*

*Ivo ja Aitor eivät ehtineet tehdä mitään pelastussuunnitelmaa, kun noita tuli jo takaisin. Noita kohotti taikasauvaansa, mutta samassa jotakin tapahtui ja sauva tipahti hänen kädestään. Ivo nappasi noidan taikasauvan ja heitti sen kauemmaksi. Sauva osui kuitenkin noitaan, joka jähmettyi patsaaksi. ” Ehdimmeköhän karkuun ennen kuin noidan taika raukeaa?” Ivo mietti juostessaan Aitorin ja vanhan miehen kanssa tornin rappusia alas.*

*Ivo and Aitor looked up. They saw wizard which was very oddly shaped. The wizard made them freeze on their spot on a spell so that they wouldn't escape. The wizard took them prisoners to the tower of the fourth floor. There the friends looked around and saw some bones on the ground. From the corner they heard strange rustle and when Ivo and Aitor looked very carefully they could see an old man in the corner. When the old man realized that boys were prisoners he told them that he was the one that wrote the letter. The bones belonged to his missing friends and relatives. Man asked Ivo and Aitor to rescue him.*

*Ivo and Aitor couldn't make a rescue plan before the wizard came back. The wizard raised his wand but at that moment something happened and the wand fell from his hand. Ivo snatched the wand and threw it further away. Wand hit the wizard who was then frozen as a statue. “Are we able to run away before the spell ends?” Ivo was thinking while running down the steps of the tower.*



## **Poglavlje šesto – Chapter six**

*Zobaczyli drzwi frontowe i chcieli wydostać się tak szybko, jak to możliwe... ale nie mogli otworzyć drzwi. Ivo i Aitor przestraszyli się, ponieważ nie wiedzieli, co zrobić. Zaczęli przeszukiwać zamek, bo chcieli znaleźć jakieś wyjście. Zeszli do ciemnej piwnicy. Znaleźli tam kolejne stare książki. Jedna z nich opisywała rodzinę, która zamieszkiwała w zamku. Ivo zdał sobie sprawę, że jest księciem. Na szczęście za kolejną zakurzoną księgą znaleźli klucz do drzwi wejściowych. Przyjaciele zdołali opuścić zamek.*

*Ludzie z otaczającej wioski uznali, że Ivo jest księciem i zamek powinien należeć do niego. Trudniej było przekonać lokalne władze. Ivo zdecydował się odbudować zamek, ale nie było to łatwe. Ostatnie piętro pozostało zamknięte. Nikt nie odwiedzał go, ale czasami było słyhać stamtąd dziwne głosy. Ivo ożenił się, miał pięcioro dzieci i zamienił zamek w pięciogwiazdkowy hotel. Stary mężczyzna miał tutaj swój własny pokój. Zamek stał się sławny na całym świecie. Ivo także stał się znany, ponieważ jego historia zainspirowała innych, którzy zainteresowali się historią swojej rodziny.*

*They saw the front door and wanted to escape as soon as possible but... couldn't open it. Ivo and Aitor became scared because they didn't know what to do next. They started searching the castle to find the way out. They went down to the dark cellar. There were more old books there. One of them described the family who lived in the castle. Ivo realized he was a prince. Luckily they found the key to the door behind another dusty book. Finally, the friends managed to leave the haunted castle.*

*The people from the surrounding village accepted he was the prince and the castle really should belong to him. It was harder to convince the local council. Ivo decided to rebuild the castle but it wasn't easy. However, the last floor became closed. No one visited it but sometimes some strange voices were heard from this area. Ivo married, had five children and made the castle an amazing five star hotel. The old man had his own room there. The castle became famous all around the world. Ivo became famous too because his history inspired others who started being interested in their family histories.*

*The end*



## Legendarno putovanje

*Jednog jesenskoga dana maleni dječak išao je iz škole. Škola se nalazila pokraj brze rijeke. Nedaleko od seoske škole prema sjeveru bilo je veliko brdo. Na tom brdu bio je stari, kameni dvorac, a oko njega začarana šuma. Svakoga dana iz školskog dvorišta dječak je promatrao njemu nepoznati dvorac. Iz godine u godinu dvorac je sve više propadao. Dječak je izrastao u vrlo mudrog, marljivog i snažnog mladića. Kao maleni dječak čuo je od starijih ljudi da se u tom dvorcu nekada davno nešto dogodilo. Raspitivao se o prošlosti dvorca i cijeloga kraja. Dok se jednog dana vraćao kući prolazio je pokraj svoje nekad lijepo škole. Škola je počela sličiti dvorcu na brijegu. Od tuge se ražalostio. Sjetio se svojih prijatelja iz đачkih dana. Sjetio se igara u školskom dvorištu. Sjetio se ljudi u susjedstvu i njihovog teškog rada na selu. Sunce je zašlo za brdo. Rijeka je postajala sve glasnija. Krošnje iz obližnje šume postale su tajanstvene. Čule su se noćne ptice. Na putu koji je krivudao između divlje rijeke i mračne šume susreo je starca u kožnom kaputu. „Ivo, jednoga dana tvoje djelo poštivat će cijeli svijet.“ Mladić je ostao zbunjen. Riječi starca bile su glasnije od šuma rijeke. Uzbuđenje u njegovu srcu bilo je tajanstvenije od mračne šume. S velikom znatiželjom krenuo je dalje.*

*Uzbuđenje u Ivinom srcu se nije smirilo. Što je više razmišljao o starčevim riječima, gore se osjećao. Tada je sjeo kraj rijeke da malo predahne. Gledao je u rijeku duže vrijeme i razmišljao o poslu koji je obavio. Još uvijek nije shvaćao što je starac želio reći. Odjednom je Ivo osjetio kao da je vidio odraz neobičnog dvorca iz njegovog djetinjstva. U isto vrijeme šuma je bivala sve glasnija i glasanje ptica je bilo zastrašujuće. Ivo je osjetio da se mora maknuti s tog mjesta. Unutar njega su se miješali osjećaji straha, zbunjenosti, znatiželje i uspomena iz djetinjstva. Riječi starca su odzvanjale u njegovoj glavi. Ivo je ustao i počeo se kretati. Bio je toliko zbunjen da nije znao u kojem se smjeru kretao. Jedino na što je mislio bilo je kako pobjeći. Odjednom je osjetio strašnu potrebu da ode do tog neobičnog dvorca koji je stajao usamljeno i napušteno usred začarane šume. Otvorio je velika, trošna vrata koja su glasno zaškripjela. Kad je otvorio vrata namirisao je maglu. Ivo se nalazio u mračnom hodniku, a jedino svjetlo je dolazilo iz rupe u stropu. Mogao je vidjeti odjeću i namještaj iz srednjeg vijeka. Na zidu je vidio velike slike prekrivene paučinom. Osjećao se kao da je otputovao natrag u prošlost.*

*Dok je bio u kući, vidio je sliku svoje bake. Prestrašio se i izašao van. Idućeg dana se vratio u kuću sa svojim školskim prijateljem Aitorom. U školi je bio poznat kao „Hrabri“. Kad je*



*Aitor otvorio vrata kuće sve se činilo dobro. Stoga je njegova hrabrost narasla i on je ušao u kuću. Ivo nije bio siguran treba li ući u kuću, ali slijedio je svog prijatelja. Razgledavali su dvorac. Dvorac je imao četiri kata. Na prvom katu nalazila se kuhinja, blagavaonica i mali toalet. Na drugom su se katu nalazile dvije sobe, radna soba i još jedan toalet. Na trećem katu se nalazilo šest malih soba i kupaonica. Nitko nije znao što se nalazilo na zadnjem katu pošto nitko nikad tamo nije bio. Dok su razgledavali dvorac shvatili su da je sve bilo jako staro i većina je stvari bila potrgana. Odjednom, Ivo je vidio neobičnu knjigu. Bila je vrlo velika i debela. Korice knjige su bile tamne i prašnjave. Naslov knjige je bio: „Legenda o začaranom dvorcu. Ivo i Aitor su potražili stolac da sjednu i otvore knjigu.*

*Pažljivo su otvorili knjigu. Listovi su bili hrskavi i suhi. Zatim su je počeli čitati. Bila je to priča o ranijim godinama u povijesti dvorca i o svemu što se tada dogodilo. Dio priče koji je zaokupio njihovu pažnju je bila priča o čarobnjaku koji je držao zatvorenika u gornjem tornju dvorca nakon što je on pokušao pogubiti sve stanovnike u selu i dvorcu. Ivo i Aitor su pogledali kroz mali, prašnjavi prozor prema tornju. Nije li se nešto pomaknulo kraj prozora? Pogledali su se. Sve što su mogli čuti su ptice koje su pjevale vani. Ivo je podigao knjigu koju su čitali. Nešto je iz nje ispalo. Bilo je to pismo pisano drhtavim rukopisom. Aitor ga je pročitao naglas Ivi te su sjeli na njihove stolce jedan pokraj drugog. „Ja se toliko bojim. Svi iz moje obitelji i svi moji prijatelji su iz dana u dan polako nestajali. Jedino sam ja ostao u velikom dvorcu. Postoji li urok koji je bačen na dvorac? Ptice više ne pjevaju. Gdje je moja obitelj? Je li ih čarobnjak ozlijedio? Hoće li doći po mene? Molim vas neka mi netko pomogne!“*

*Odjednom su prestali čitati. Više nisu mogli čuti ptičji pjev, bila je potpuna tišina. Osjetili su hladnoću kakvu dosad još nisu osjetili. Tada se velika tamna sjena nadvila nad njima.*

*Ivo i Aitor su podigli pogled. Vidjeli su neobičan lik čarobnjaka. Čarobnjak ih je zamrznuo na mjestu kako ne bi mogli pobjeći. Tada ih je kao zatvorenike odveo u toranj na četvrtom katu. Tamo su se prijatelji ogledavali i vidjeli neke kosti na podu. Čuli su čudno šuškanje. Kada su Ivo i Aitor pažljivo pogledali mogli su vidjeti starca u kutu prostorije.*

*Kad je starac shvatio da su dječaci zatvorenici, rekao im je da je on taj koji je napisao pismo. Kosti su pripadale njegovim davno nestalim prijateljima i članovima obitelji. Čovjek je zamolio Ivu i Aitora da ga spase.*

*Ivo i Aitor nisu mogli napraviti plan spašavanja prije nego što se čarobnjak vrati. Čarobnjak je podignuo svoj štapić, ali u tom trenutku se nešto dogodilo i štapić mu je ispao iz ruke. Ivo*

*je zgrabio štapić i bacio ga podalje. Štapić je pogodio čarobnjaka koji se smrznuo kao kip. „Možemo li pobjeći prije nego što čarolija završi?“ mislio je Ivo dok je trčao niz stepenice tornja.*

*Vidjeli su prednja vrata i htjeli su pobjeći što prije, ali ih nisu mogli otvoriti. Ivo i Aitor su postali uplašeni jer nisu znali što im je dalje činiti. Počeli su pretraživati dvorac kako bi našli izlaz. Otišli su dolje u mračan podrum. Tamo su se nalazile još neke stare knjige. Jedna od njih je opisivala obitelj koja je živjela u dvorcu. Ivo je saznao da je on princ. Na sreću, iza prašnjave knjige je našao ključ koji je otključavao vrata. Napokon, prijatelji su uspjeli napustiti začarani dvorac.*

*Ljudi iz okolnih sela su prihvatili da je Ivo princ i dvorac je zaista pripao njemu. Bilo je teže uvjeriti Gradsko vijeće u njegovu priču. Ivo je odlučio ponovo izgraditi dvorac, ali to nije bilo lako. Međutim, zadnji kat je i dalje ostao zatvoren. Nitko ga nije posjećivao, ali ponekad su se mogli čuti neobični glasovi iz tog dijela. Ivo se oženio, imao je petero djece i pretvorio dvorac u nevjerojatan hotel s pet zvjezdica. Starac je imao vlastitu sobu u dvorcu. Dvorac je postao poznat diljem svijeta. Ivo je isto postao poznat zato što je njegova priča inspirirala druge koji su počeli biti zainteresirani za povijest svoje obitelji.*

*Kraj*